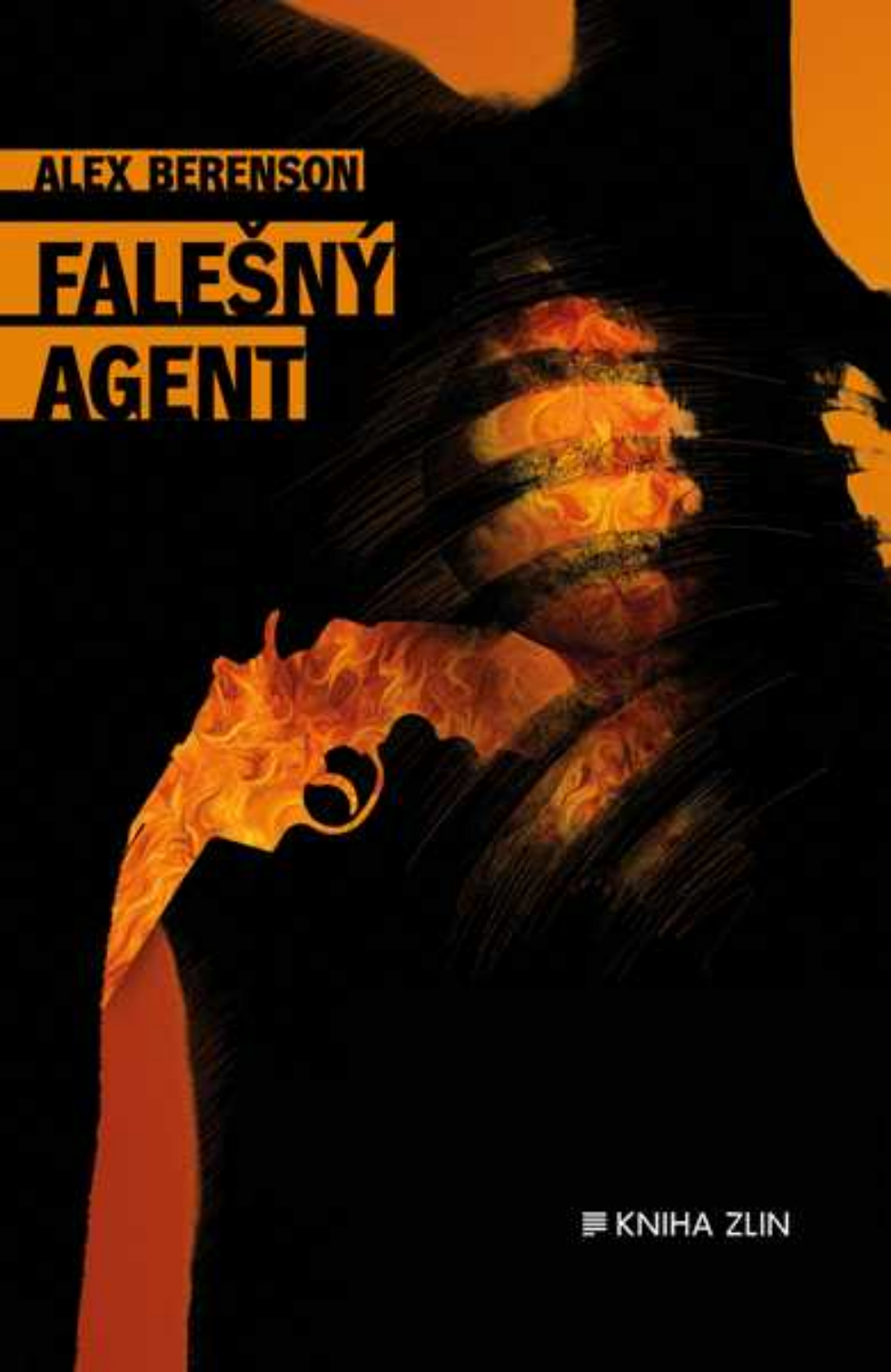

The background of the cover is a dark, textured illustration. It features a large, dark, winged figure, possibly a dragon or a demon, with its wings spread. The figure is rendered in a dark, almost black color, with some highlights in orange and yellow. The overall mood is dark and mysterious.

ALEX BERENSON

FALEŠNÝ AGENT

≡ KNIHA ZLIN

FLEET

Alex Berenson
Falešný agent

ALEX BERENSON

FALEŠNÝ

AGENT

Copyright © Alex Berenson, 2014

Translation © Pavel Kaas, 2014

This edition published by arrangement with G. P.
Putnam's Sons, a member of Penguin Group (USA)
LLC, a Penguin Random House Company

ISBN PDF: 978-80-7473-323-9

PROLOG

JOHANNESBURG, JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA

Ne všechna privátní letadla byla konstruována stejně. Žena, která si říkala Salome, obvykle létala Gulfstreamem G550, což byl proudový letoun, který zvládal trasu z Curychu do Johannesburgu bez mezipřistání. Ale pětsetpadesátku si minulý týden přivlastnil její šéf. *Čeká mě rušný měsíc. Vezmi si čtyřku.* G-IV bylo sice vynikající letadlo, ale palivo by mu mohlo dojít klidně někde nad konžskými džunglemi.

Jenže tuhle schůzku prostě odložit nešlo.

A tak Salome udělala z nouze ctnost a přenocovala v Nairobi. Pistoli a rezervní náboje uložila do bezpečnostní schránky u Standard Chartered. Zkontrolovala alarm v konspiračním domě ve Westlands. V Keni sice nic naplánovaného neměla, ale lepší je být připravená a nepotřebovat to než naopak...

Salome byla půvabná, alespoň když chtěla. Nebyla přímo krásná, ale vyzývavá krása neznamenala v její branži žádnou výhodu. Krásky jsou snadno zapamatovatelné. Dávala přednost tomu, když se na ni rychle zapomínalo. Nedávno překročila třicítku. Byla štíhlá, vlasy jí spadaly až po ramena a oči měla světle hnědé. Nejméně atraktivní na ní byl nos, který jako by byl na její tvář implantován z nějakého většího

obličej. Vypadala na Španělku nebo Italku, ale to by byl omyl. Její angličtina byla bezchybná, ale nebyla ani Američanka, ani Britka. Na prsteníčku nosila jednoduchý zlatý kroužek, ovšem nebyla vdaná. Vdaným ženám věnují muži jen daleko méně pozornosti.

Tvrdit, že si *říkala* Salome, by nebylo tak úplně přesné. To jméno nebylo použito v žádném z jejích pasů. Jen zřídka kdy je vyslovila nahlas. Přesnější by bylo říct, že o sobě *přemýšlela* jako o Salome. Poslední dobou už tohle jméno bylo skutečnější než to, které jí dali matka s otcem. Salome, která tančila pro Heroda a za odměnu požadovala hlavu Jana Křtitele. Biblická fúrie, jejíž známější sestřenky se jmenovaly Jezábel a Delíla. Teatrální jméno. Pokud by bylo vyslovováno příliš často, mohlo by znít pošetile. Přesto mu nedokázala upřít moc, jakou nad ní mělo.

Takže Salome.

Tryskáč odstartoval z Wilsonova letiště v Nairobi pár minut po východu slunce v závěsu za ušpiněnou Cessnou. Salome pojala podezření, že patří CIA. Musela se hodně přemáhat, aby jí nezamávala. G-IV byla na tomhle letišti až příliš nápadná. Pětsetpadesátka by na tom byla ještě hůř. Bude si to muset zapamatovat pro příště. Zavřela oči a začala počítat do desíti. Napočítala do šesti a usnula.

Probudila se, až když se letuška dotkla jejího ramene.

„Slečno Kerrová, za deset minut přistáváme.“

Dnes byla podle svého keňského pasu Helen Kerrová. Nebyla to zase tak nelogická volba, jak by se na první pohled mohlo zdát. Tisíce britských kolonistů si i s rodinami ponechaly keňské občanství. Jihoafrická republika navíc po Keňanech nepožadovala víza, takže se tam tenhle pas hodil. Salome svoje identity pečlivě střídala. Letiště pro ni představovala zrádná místa – pátrací trychtýře, které se každým rokem zužovaly. Vstupní a výstupní záznamy se trvale ucho-

vály, pasy byly porovnávány s mezinárodními databázemi. Některé země již pořizovaly digitální podobenky každého cestujícího, který vstupoval na jejich půdu. A Národní bezpečnostní úřad – NSA – měl přístup, ať již otevřeně nebo tajně, ke každému záznamu.

Většina zemí naštěstí neprováděla u cestujících rutinní snímání otisků prstů. Zatím. Až ten den přijde, budou její cesty ještě komplikovanější. Ubydou soukromé tryskáče, začnou přechody hranic, jízdy vlakem a plavby pronajatými loděmi. Stane se z ní pašerák a sama bude kontrabandem. Vůbec se na tu změnu netěšila.

Dnes však věnoval imigrační úředník její fotografii v pase sotva letmý pohled.

„Účel cesty?“

„Safari.“

„V Keni safari nemáte?“

„Slyšela jsem, že Kruger je lepší. Chtěla jsem si to ověřit.“

Úředník se pousmál. „Délka pobytu?“

„Tři dny.“

Bleskově jí orazítkoval pas a kývnutím ji propustil. Když procházela východem z celní kontroly pro cestující, kteří neměli nic k odbavení, pocítila tu dobře známou úlevu, jež se dostavovala pokaždé, když unikla z toho trychtýře. Jistá si nemohla být nikdy. Rozhodně nepodceňovala schopnosti NSA. Jejich počítače dokázaly zachytit i ten nejnepatrnější podezřelý signál. Potřebovaly se však něčeho chytit a safari Helen Kerrové pro ně žádným vodítkem nebude.

Z terminálu vyšla v jedenáct dopoledne a okamžitě přimhouřila oči proti ostrému slunci. Na severní polokouli panovala zima, tady na jižní vládlo léto. Alespoň nějaká výhoda téhle cesty. Řidič Jan, mohutně osvalený běloch, stál vedle land cruiseru s cedulí s jejím jménem.

„Slečna Kerrová? Těší mě, že vás poznávám.“ Měl silný jihoafrický přízvuk, v němž slabiky táhle pronášených slov

splývaly. *Šíměvásznávám*. Když nakládal její tašku do toyoty, tlumeně si heknul. „To je tíha.“ Zeptat se, co je uvnitř, si ale nedovolil.

Ignorovala ho a pokračovala v tom, i když se zajímal, zda měla klidný let. Bude nejlepší, jestliže se o ní nedozví vůbec nic. Pokud možno ani jaký má přízvuk. Další dvě hodiny jeli na západ po dálnici rozdělené středovým pásem, kde převažovaly hranaté nákladáky a pickupy mercedes přeplněné nábytkem. Jihoafričané zbožňují závodění. I tady se zdálo, že každý řidič je přesvědčený, že jede přinejmenším kvalifikaci na Formuli 1. Zrychlovali, kličkovali a bez blinkru přejížděli z jednoho pruhu do druhého, někdy i přes všechny tři pruhy najednou.

Konečně se objevila tabule hlásající hranici provincie Svobodný stát s příhodným orwellovským mottem *Jednotou k úspěchu*. Po další hodině Jan s toyotou uhnul na sever po hrbolaté dvouproudové silnici, kterou lemovala úrodná pole slunečnice a pšenice. „Ještě tak čtyřicet, možná pětadvacet minut.“ Víc ani slovo. *Hodný chlapec*, vypadlo z ní málem. *Učíš se rychle*.

Za apartheidu patřila tato provincie k těm nejrasističtějším oblastem Jihoafrické republiky. Černí bez té správné propustky tu podezřele často mizeli a jejich těla se často objevovala až po několika měsících. Samozřejmě, že apartheid už je celá desetiletí minulostí. Černoši teď mohou v Jihoafrické republice žít, kde se jim líbí. Svobodnému státu se však mnozí vyhýbají dodnes kvůli lidem, jako je muž, za nímž ležela Salome pět tisíc mil, aby se s ním setkala.

Jeho usedlost byla malá, zato však udržovaná. Za nízkou cihlovou zdíčkou, nad níž se táhl ostnatý drát, se popásaly dvě šedivé klisny. Z ostnatého drátu po každých pár metrech visely tabulky se symbolem blesku. Salome usoudila, že mají upozorňovat každého, kdo neumí číst, na nebezpečí úrazu

elektrickým proudem. Vjezdová vrata z kovaného železa vysoká dva a půl metru byla sledována dvojicí bezpečnostních kamer. Za vraty Salome zahlédla úhledný cihlový dům se sloupovou verandou. „Witwans Manor“ hlásala bronzová tabulka. Rand Witwans si musel nakrást víc, než si Salome dokázala vůbec představit, nebo jeho žena musela dědit. Anebo obojí.

Brána se před přijíždějícím land cruiserem otevřela. Zjevně byli očekáváni. Toyota vjela na šterkovou příjezdovou cestu, kde se k ní jako eskorta přidal německý ovčák. Stejně jako všechno ostatní tady byl i ten pes čistá rasa. Mohutný, impozantní, s tmavýma, zádumčivýma očima, které jako by říkaly: *Mě by to kousnutí bolelo víc než tebe*. Salome dávala před psy přednost kočkám. Kočky jsou jemnější. A taky nebezpečnější. Průměrná domácí kočka pozabíjí ročně stovky ptáků a myši, pokud jsou její majitelé tak laskaví nebo pitomí, že ji pouští ven. Ale Salome neměla ani kočku, ani psa. Neměla ani manžela, ani dítě. Před lety si představovala, že by to mohlo být jinak. Teď už ne. Jejím životem se stal tento projekt.

Když cruiser zastavil před domem, ovčák důrazně varovně vyštěkl. Z okna v prvním poschodí na ně shlížela ocelově šedá německá doga. I na tu dálku bylo vidět, jak se jí chvějí přehnané pysky. Zloděj, který se bojí psů, by udělal nejlépe, kdyby si vybral jiný dům.

Vchodové dveře se prudce otevřely a na verandu vyšel vysoký muž v modrém sportovním saku a khaki kalhotách. Rand Witwans. I ve svých přibližně pětasedmdesáti letech pořád vypadal jako anglický venkovský šlechtic. Ani vlasů mu příliš nebylo, jen laloky na krku prozrazovaly jeho věk. „Natalie!“ křikl. „Moc rád vás zase vidím.“

Ale ani Natalie nebylo její pravé jméno.

Ovčák přiběhl až těsně k toyotě. Vycenil zuby a současně se ozvalo hrdelní zavrčení, tlumené a divoké. Vyvolalo to

v ní stejný pocit, jako by před ní někdo brousil nůž. Witwans hvízdnul, psisko se otočilo a klusem zmizelo v domě.

Jan obešel cruiser a otevřel jí dveře. „Budu tady. Když mě budete potřebovat, zavolejte. Ale vy vypadáte hodně...“ Zarázil se. „Hodně soběstačně.“

Ze stíněné zadní verandy byl výhled na bazén s neskutečně jasně modrou vodou. Salome a Witwans seděli vedle sebe v proutěných křeslech jako dlouholetí manželé. Takhle zblízka byl cítit drahou skotskou a lacinou kolínskou. Na nose a tvářích mu byly vidět rozpraskané žilky. V koutě ležel ovčák. Knihovna vedle Witwansova křesla byla plná výstřižků s články o Oscaru Pistoriusovi, invalidním olympionikovi obviněném z vraždy přítelkyně.

„Loňské noviny,“ poznamenala Salome.

„Znám jeho rodinu. Je to slušný kluk. Hodili to na něj, víte? Režim nemohl snést, že nejslavnější Jihoafričan je *bílý*. Už žádný Mandela; všichni zbožňují Oscara. Každá záminka, jak ho sejmout, se jim hodí.“

Salome si slíbila, že s Witwansem nebude diskutovat o politice ani o ničem jiném, ale teď si nedokázala pomoci. „Vy snad věříte i na to, že příčinou AIDS není HIV.“

„Nepleťte si mě s *černými*, Natalie. Já vědět věřím.“ Slovo „černí“ zaznělo z jeho úst jako *čern*, jediná krátká slabika. Nepochybovala, že Witwans to vyslovuje alespoň stokrát za den. Stejně jako jsou komunisti nevyhnutelně posedlí penězi, Afrikánci se neustále zaměřují na rasu.

„Přiznal se, že ji zastřelil.“

Zakýval vztyčeným prstem. „To, co udělali Oscarovi, by mohli udělat komukoliv z nás.“ Witwans se natáhl po zvonku na knihovně. Štíhlý černochoch, kterému mohlo táhnout na šedesátku, se objevil, aniž zvonění zcela doznělo. „Pane?“

„Pro mě Glenlivet. Čistou.“

„Dvojitou, pane?“

„Ano, dvojitou, Martine. Když neřeknu nic jiného, tak vždycky dvojitou. Kolikrát ti to musím ještě opakovat?“

„Zajisté, pane.“ Usmál se. Salome si ho dokázala s tímhle úsměvem představit v okamžiku, kdy do skotské kape jed. *Tuhle jsem namíchal speciálně pro tebe. Nemusíš děkovat. Ne že by se to od tebe čekalo. Prosím, pane.*

„A dámě?“

„Jen vodu, děkuji.“

„Tak alespoň sklenku vína,“ nabídl Witwans.

„Na víno jsem příliš unavená.“

„Můj kuchař dělá prvotřídní cappuccino.“

„Tak tedy cappuccino. Bez strychninu, prosím.“

„Strychnin?“

„Nevšímej si jí, Martine. To jsou jen takové nesmysly.“

Martin zmizel.

„Můj personál je na mně závislý,“ řekl Witwans. „Martina matka zemřela, když mu byly dva roky. Prožil tu celý život.“

„Takže ví, jak to zamaskovat, kdybyste měl tragickou nehodu.“

„Klidně si vtipkujte, když chcete, ale černí nás potřebují. To díky nám se Jižní Afrika nevydala stejným směrem jako Zimbabwe. Díky nám a díky ceně zlata.“

Další půlhodinu Salome naslouchala Witwansovu žvanění o nedostatcích vlády černých. Alespoň že to cappuccino bylo skutečně vynikající. Konečně Witwans dorazil svou whisky. Sáhl po zvonku, ale Salome mu položila dlaň na paži.

„Nechcete mi náhodou něco ukázat?“

„Není kam spěchat.“

„Odlétám dnes večer.“

Pochopitelně lhala. Jak slíbila imigračnímu úředníkovi, nechystala se Jihoafrickou republiku opustit hned. Vševídnoucí NSA by mohl zaznamenat podezřele krátkou cestu, protože z Johannesburgu to bylo daleko kamkoliv. *Ničím*

na sebe neupozorňuj a ničeho si nevšimnou. Ale spát v domě tohoto muže by nemohla.

Koutky úst vlhkých od skotské mu povadly. Skoro jí ho bylo líto. Manželka mu zemřela a děti i vnoučata se odstěhovaly co nejdál odsud. Většinu času mu jedinou společnost dělali sluhové, které on nepovažuje tak úplně za lidi a oni se na něj nejspíš dívají stejně. Osamělost panské rasy.

„Tak tedy k věci.“

V kuchyni odemkl dveře, za nimiž se objevilo dřevěné schodiště vedoucí do temného sklepa. Salome proti své vůli pocítila niterný strach, produkt stovek zhlédnutých hororů. *Nechod' tam dolů. Rozseká tě na kousky.* Ale strach byl absurdní. Witwans byl neškodný. Spíš se děsila toho, že Witwans ve skutečnosti nemá to, čím se chlubil, a že ztratila rok pátráním.

„Jste připravená jít dolů, Natalie?“

Zamrkal víčky tlustými jako ještěří. Zajímalo by ji, jestli hraje pitomce, aby vykompenzoval tu osamělost, kterou na sebe prozradil, nebo jestli s ním už takhle cvičí skotská. Cvakl vypínačem a nejistým krokem vstoupil na strohé dřevěné schodiště. Doufala, že staroch neuklouzne a nezláme si vaz. Tahle ironie by se jí do krámu nehodila.

Schodiště vedlo pět metrů hluboko do vybetonované místnosti plné prosklených skříní na víno. Tucet stropních ventilátorů tu udržoval vzduch chladný a svěží.

„Mám jednu z nejlepších vinoték v celém Svobodném státě.“

„Gratuluju.“

„Sarkasmus vám nesluší, Natalie. Pomozte mi.“

Witwans heknul námahou, když společně odtahovali prázdnou skříň od zadní stěny místnosti. Odklopil víčko elektrické zásuvky, kde se objevila klávesnice, vyťukal na ní desetimístný kód a stiskl zelené tlačítko. Tiše stáli a—

Nic se nedělo.

„Moment.“ Zkusil to znovu. Tentokrát se zevnitř stěny ozvalo tlumené zaskřípění, ale zeď samotná zůstávala neporušená.

„Kryje to malta,“ řekl Witwans. „Jen tenká vrstva, ale budeme ji muset rozbít.“ Z další skříně vytáhl dvě gumová kladívka.

„Proč jste...“

„Jen pro jistotu. Ochrana navíc neškodí, Natalie.“

Povytáhla obočí. Možná se mýlila, když předpokládala, že je osamělý. Třeba je to nadržенý starý kozel, co si sem jednou týdně z Bloemfonteinu vozí místní hvězdičky. Popadla kladivo, aby zaplašila představu Witwanse v říji. Nejvíc ji v ten okamžik zmátlo, že nedokázala uhodnout, jakou barvu preferuje u svých *pletek*. Nebyl by to ani zdaleka první rasista, jehož rozkrok to viděl docela jinak.

„Zaměřte se jen na místo přímo za skříní,“ poradil jí Witwans. „Jestli uhodíte jen do stěny, dostanete pořádnou pecku.“

Nestihl tu radu ani dopovědět, když její kladivo dopadlo na zeď. Bolest jí projela pažemi, ale násadu nepustila. Tu radost mu neudělá.

Po deseti minutách pokrývala podlahu maltová drť a ve stěně vznikl otvor dostatečně velký, aby se jím dalo protáhnout. Salome necítila ruce. „Jestli to není to, co říkáte, Rande, schytáte ode mě kulku.“

Podal jí baterku a vstoupil jako první do temné místnosti o ploše asi tří čtverečních metrů se stropem vysokým jako v nějakém vinném sklepe. Přejela světelným kuželem po štosích konzerv a kartonech balené vody. Dvě brokovnice, krabice s náboji. Krmení pro psy. Plynové masky. Rukavice. Až úplně v rohu se krčily tři krabice prezervativů. Žebrovaných, pro potěšení té které dámy nejspíš.

„K čemu kondomy, Rande? Vy byste nechtěl obnovit populaci?“

Vytáhl kovový trezorek a zavedl ji zpět do vinného sklípku. Odfrkl si, ztěžka si oddechl a posadil se na schody s trezorem na klíně. Vlasy měl přilepené k hlavě a tváře mu hořely barvou připomínající silniční stopku. Napadlo ji, jestli se

o něj nepokouší infarkt. Podal jí trezor. Byla to jen obyčejná ocelová krychle. Po všech těch bezpečnostních opatřeních neměla ani zámek, jen západku. Otevřela ji.

Uvnitř byl váleček matně žlutého kovu, menší než plechovka od limonády. Povrch měl dokonale hladký. Ještě nikdy neviděla nic tak bezchybně opracovaného. V ústech jí najednou vyschlo a srdce jako by se pokoušelo rozmlátit jí žebra zevnitř. Náhle jako by se v místnosti o dobrých deset stupňů ochladilo. Bude to samozřejmě muset otestovat, ale už teď *věděla*. Witwans nelhal.

Sáhla do trezoru.

„Tam v krytu jsou rukavice,“ ozval se Witwans. „Takhle nablízko hrozí radioaktivita. V mém věku už na tom nezáleží, ale vám by mělo.“

Když už došla tak daleko, pár sekund ještě počkat může. Našla si tedy rukavice.

Věděla, že je uran hodně těžký, ale váha válečku, když ho zvedla z trezorku, ji přesto překvapila.

„Krása, vidíte?“ řekl Witwans.

Z kabelky vytáhla něco, co vypadalo jako ocelová krychle s jednou chybějící stěnou a plochým displejem z boku. Jakmile se displeje dotkla, okamžitě ožil: 0,000. *Ready*.

„Co to je?“

Vložila váleček do krychle a stiskla tlačítko. LED displej na několik sekund potměněl a pak se rudě rozzářil hlášením: 93,82 ²³⁵U. 1296,14 g.

Poslední dílek skládanky. Salome se nepovažovala za věřící, avšak v tuto chvíli cítila dotek Boha. Vzduch kolem ní jako by se rozechvěl. *Tohle je ono*.

„Říkal jsem vám to.“ Witwans ten vzácný okamžik prostě musel narušit. „Kilo třicet vysoce obohaceného uranu.“

Za éry apartheidu Witwans pracoval v jihoafrickém programu vývoje jaderných zbraní a nakonec ho i řídil. Vláda v Pretorii se dělila o náklady na výzkum a vývoj s Izraelem.

Dva vyvrhelové mezi národy se spojili. Izraelci nakonec vyrobili více než stovku nukleárních zbraní, v Jihoafrické republice ale zůstalo jen u obohacování uranu.

„To bylo řečí, jak *černým* nikdy nepředáte moc, a nakonec jste vycouvali jako zbabělci.“

„Já jsem chtěl vyvíjet dál, jenže nerozhodoval jsem o tom a teď jsem rád, že jsme v konstrukci nepokračovali. Apartheid by skončil tak jako tak. Při těch sankcích jsme přežít nemohli. Celý svět nad námi ohrnoval nos. Aspoň že to teď nemá ANC¹.“

„To si nikdo nevšiml, že jste ukradl odlitek vysoce obohaceného uranu?“

„V době, kdy jsme s projektem končili, jsme ho měli patnáct kilo. Deset let to leželo v sejfu. V roce 1990 už bylo každému jasné, že se režim neudrží. Ten materiál musel zmizet, ale nikdo se toho nechtěl ani dotknout. Mysleli si, že se ANC bude chtít mstít na všech, kdo se na tom podíleli, protože to spadalo pod stejné ministerstvo jako chemické a biologické programy. Věděl jsem, že se pletou. Žádné zbraně jsme nikdy nevyrobili, tak proč by se o to černí zajímali? Řekl jsem, že se o to postarám. Zeptal jsem se Izraelců, jestli to chtějí. Samozřejmě, že chtěli. Z našich laboratoří jsem odvezl 15,3 kilogramu vysoce obohaceného uranu, Izraelcům jsem předal čtrnáct kilo. Pak jsem zlikvidoval záznamy. Nikdo z těch, s nimiž jsem dělal, se mě nikdy nezeptal, jak to bylo, a nový režim o ničem nevěděl.“

„Jak jednoduché.“

„Já vím, že to vypadá divně, že jsem si to nechal. Na výrobu bomby to nestačí. Nepředpokládám, že byste mi sdělila, nač to chcete.“

„Klidně vám to řeknu, pokud vám nevadí, že vám pak budu muset vyříznout jazyk.“

„Postavil jsem sklep a celé ty roky jsem to tady schovával. Možná jsem tušil, že se jednou objeví někdo jako vy.“

¹ Africký národní kongres

„Máte kliku, že jsem to zrovna já. Jiný by si to vzal zadarmo.“

„Pět milionů dolarů je dobrá cena.“

Věděla, že má pravdu. „V autě mám milion v hotovosti. Stačí jeden telefonát a zbytek budete mít do pár minut na účtech.“

Vstal a vykročil po schodech nahoru. „Takže se jde slavit.“

Popadla ho za paži, zkroutila mu ji za zády a přitlačila ho k zemi. Nohy se pod ním podlomily, jako by byly hadrové. Ztěžka dosedl a jen šokovaně sešpulil rty.

„Svého pití se taky dočkáte, ale teď mě dobře poslouchajte. Vyžvaníte někomu, že jsem tu byla...“

„Nebuďte směšná, Natalie. Co bych komu vykládal? Že jsem prodal kilo zbrojařského uranu, který jsem před dvaceti lety ukradl?“

„*Poslouchajte*. Třeba se nalejete a začnete se chlubit některé ze svých děvek. Slibuju, že v tom případě se vrátím, postřelím vaše sluhy i psy, urážnu vám toho scvrklého ptáka i s kulíčkama a nacpu vám to do huby. Pak vás přivážu na židli, podpálím to tady a nechám vás upéct zaživa.“

V duchu přitom viděla plameny olizující dům i kaluž krve rozlévající se pod Witwansovou židlí. Nepochybovala, že jí věří, že má pravdu vepsanou v obličeji.

„Svoje tajemství jsem zachovával celé ty roky. Udržím i to vaše.“ Chytil se za zábradlí a s námahou se zvedl. Paže se mu třásly.

„Tak můžeme jít slavit.“

„Nabídka padá. Zatelefonujte si, já zkontroluju účty a můžete jet.“

Mělo by jí ho být líto, ale necítila nic než triumf.

O dvacet minut později nasedla do toyoty s ocelovou schránkou v náručí. Odpolední slunce jí laskalo pokožku. Witwans stál na kraji verandy s německým ovčákem po boku.

Salome věděla, že za ní přirazí vrata a bude doufat, že ji už v životě neuvidí.

Z toho strach mít nemusel. Pokud bude mlčet, ona mu neublíží. Jen ať si klidně žije dál svým životem venkovského boháče. Kdyby zemřel násilnou smrtí, zpravodajské služby by se mohly začít zajímat, proč byl bývalý šéf jihoafrického jaderného programu zavražděn. Živý je nula.

„Zpátky do Johannesburgu?“ zeptal se Jan. Měla tam konspirační dům. Ráno si zajede do Krugerova parku, obrovské jihoafrické přírodní rezervace. Dvoudenní safari. Musí dodržet legendu.

Zavřela oči a nechala své myšlenky volně plynout. Celá léta budovala svůj tým a pátrala po všem, co potřebovala. Uran byl tím posledním a zároveň nejdůležitějším dílkem. Sám o sobě to byl jen kus kovu. Jak řekl Witwans, 1,3 kilogramu uranu by na výrobu bomby nestačilo. Pokud ona však splní svůj úkol, bude to víc než dost. Nemohla se ubránit pocitu, že v posledních několika letech vedla její kroky sama Prozřetelnost. Nevěřila v Boha, ale zdálo se, že Bůh věří jí, a proto si ji vybral jako hybnou sílu svého plánu.

Salome zavřela oči a snila o válce. Ten sen byl černobílý jako filmový týdeník z druhé světové války. Vrtulové letouny se stříbřitými trupy shazovaly šňůry bomb a kolem nich vybuchovaly protiletectvé granáty. Tanky se valily troskami a drtily beztvaré kusy kovu a betonu. Vojáci řvali, s napřaženými zbraněmi kličkovali hustým lesem a jeden po druhém umírali.

Nic z toho, co si představovala, ji ovšem neděsilo, a když land cruiser dorazil na předměstí Johannesburgu a zastavil před jejím konspiračním domem, připadala si uvolněná, málem až spokojená.

Jestliže přivolala válku, pak ať přijde.